

CORINA VLĂDOIU

MÂNGÂIEREA PISICII

roman

Prefață de Mihaela RĂDULESCU

CÎȘMIGIU
books

Prefață

Romanul intitulat *Mângâierea pisicii* al scriitoarei Corina Vlădoiu este o carte în care catharsisul devine procedeu estetic esențial în construirea simbolicului ideatic al narațiunii. Alice, protagonista romanului caută sensul vieții, vrea să se regăsească, vrea să trăiască. Scris sub forma unei cărți confesive, de unde perspectiva narativă subiectivă irizează tonul psihologic spre stratificări ideatice ale autoanalizei, romanul condensează o interesantă poveste despre singurătate, alienare și recompunere spirituală. Experimentând o serie de relații sentimentale trecătoare, eroina fuge de trecut, pleacă din țară și trăiește în Danemarca. Sub aparenta liniște, mai degrabă o acalmie sufletească, menținută prin rețineri, prin gesturi repetitive, printr-un fel de existență monotonă, Alice are senzația că a depășit trecutul apăsător. E doar o amăgire, fiind vorba de o rutină existențială autoimpusă: profesia de dascăl la o școală din apropiere, întreținerea locuinței, gesturile standard din zilele libere (o cafea pe terasa casei, relaxarea prin muzică sau plimbările prin împrejurimi), creează impresia de viață liniștită. Doar că Alice este un personaj puternic care are nevoie de sentimente înalte, de o viață trăită și asumată, nu doar de strategii și

gesturi standard; rutina zilnică este doar un mod de a camufla starea de acalmie interioară, un fel de a ține în frâu pulsațiile vieții.

Jurnalul în care eroina notează diferite stări, emoții e un element cheie în menținerea echilibrului sufletesc. Obișnuința lucrurilor făcute în același mod, rutina existențială înșeală marile convulsii interioare, construiesc un fel de zid de autoapărare. Danemarca îi dăduse posibilitatea să treacă peste relațiile traumatizante, peste dureri, înăbușindu-le. Departe de România, locul care îi amintea de marile ei transformări sentimentale, Alice încearcă să-și reprime orice gând despre trecut. Această reprimare, această înăbușire forțată nu înseamnă neapărat vindecare, ci e doar o iluzie. Declinul psiho-emoțional se produce odată cu sosirea unui colet anonim, nesemnat, din țară, din România. E punctul care scurtcircuitează epicul romanului; de aici începe adevărata călătorie interioară a eroinei. Fluiditatea discursivă a romanului e dată de permanenta confesiune a protagonistei.

Personaj-narator și deopotrivă, personaj-raisonneur, Alice își asumă un dublu rol: actant și analist. Construcția personajului e realizată printr-un demers complex: judecând retrospectiv propriile fapte, protagonista are capacitatea să se autoanalizeze minuțios, din mai multe perspective. Ceea ce constituie elementul distinctiv al acestui roman, este tocmai acest mod de proiecție a personajului. Dincolo de perspective retrospective, de analize ale sinelui, de sondarea psihologică a

propriei persoane, Alice are capacitatea să-și observe propriile frici, fuga de trecut și plafonarea existențială. De aceea, coletul sosit pe neașteptate din România scoate la iveală traumele ascunse, puse într-un ungher uitat din sufletul protagonistei. Deschiderea coletului coincide în plan simbolic, cu reîntoarcerea spre trecut. Călătoria în labirintul vieții de-abia acum începe. Alice primește două jurnale, unul al lui Sebastian și celălalt al ei pe care le ținuse în perioada cât trăise povestea de iubire cu Sebastian, o poveste care eșuase și din cauza căreia plecase în Danemarca. Periplul călătoriei în propriul trecut aduce la suprafață răni care păruseră a fi vindecate. Era doar o amăgire, Alice încă avea răni care sângerau. Nu poate nici acum să găsească în mod cert calea vindecării și alege să plece, să fugă din nou de trecut. Vinde casa din Danemarca și își cumpără o casă în țară, la Oradea, în speranța că Sebastian nu o va mai găsi.

Dinamismul stilistic al acestui roman de factura psihologică e dat de faptul că apar câteva aspecte de natură detectivistică, ceea ce conferă epicului românesc tensiune, flux narativ. În Oradea, Alice reușește pentru o perioadă să-și înșele sinele, recurgând la același gest de a-și camufla tenebrele inconștientului prin impunerea unui program stereotip de viață. Orele cu elevii la școala din Oradea, îngrijirea gospodăriei împreună cu tanti Lena, femeia ardeleană tipică, alături de care legase o frumoasă prietenie, grija față de cele trei pisici pe care și le adusese din Danemarca în acest spațiu. Gesturile

stereotipe în confereau o liniște, o anumită senzație de apărare, dar ele nu erau decât stări compensatorii. Alice îl va revedea pe Sebastian chiar în curtea școlii, fiindcă prin detectivul angajat acesta reușise să o găsească într-un timp scurt. Reîntâlnirea cu el va fi esențială, dar dificilă; deopotrivă grea și răvășitoare, dureroasă și inevitabilă în procesul autovindecării. Alice nu reușise să ierte, și tocmai acest lucru definește condiția umană. Prin iertare, omul atinge culmile desăvârșirii interioare, se apropie de Dumnezeu, învață să trăiască în echilibru. Alice nu învățase încă această formă superioară a devenirii sale. De-abia după reîntâlnirea cu Sebastian, cu trecutul va învăța să ierte și să trăiască.

E un moment decisiv în periplul avataric spre interiorul său; Alice trece prin stări conflictuale, între negare și acceptare, între durere și extaz. Dorește să reconstruiască legătura cu Sebastian, deși are un permanent sentiment al tragicului. Visele nu sunt doar simbolice, ci sunt și premonitorii. Toate ființele hiperbolizate din visele ei, sunt în accepțiune psihanalitică, fantasmalele trecutului, dar și fricile sufletești. Într-adevăr, senzațiile premonitorii ale unei drame iminente s-au adevărit. În seara când ar fi trebuit să se vadă și să-și vorbească deschis, Sebastian nu a mai venit, ba mai mult, la telefon i-a răspuns o femeie. Alice recurge la un gest extrem, ia un pumn de medicamente, dar tanti Lena, personajul salvator, intervine la timp. Internată la spital, revede o figură masculină pe care o cunoscuse în drumul ei dinspre Danemarca spre Oradea. Bărbatul pe care-l

cunoscuse în benzinăria de pe traseul spre vamă, era Alex, un renumit medic. Din acest moment întreaga viață a eroinei prinde un alt contur. Alex este bărbatul care îi va vindeca traumele afective, este cel care o va învăța să ierte și să iubească din nou. Prin acest personaj, autoarea introduce ideea de destin, strecurând în firul simbolic al narațiunii concepte precum dăruire, iertare, ajutor, iubire pură. Acceptarea unei traume psihice echivalează cu nevoia de vindecare. Alex, un om trecut el însuși prin mari dureri (soția îi murise din cauza cancerului) o învață pe Alice lecția despre dragostea adevărată. Printr-un ajutor emoțional necondiționat, prin devotament și echilibru, Alex îi redă dreptul la viață, la adevărata viață.

Scriitoarea surprinde evoluția acestei relații în note dense, alcătuiind întreaga transformare a protagonistei dintr-o panoramă complexă a emoțiilor. Tocmai această tehnică de a surprinde fiecare nuanță a trăirilor face ca scrierea să aibă reale calități stilistice. Corina Vlădoiu trasează într-o manieră originală, modalitățile de reconstrucție sufletească a femeii cu trecut traumatic. Abilitatea cu care construiește planurile analizei introspective, felul în care e redat procesul anamnetic al introspecției interioare sunt elemente care fac din acest roman, o frumoasă confesiune despre eul feminin scindat de traume sufletești. Alice poate fi oricare dintre femeile care nu reușesc să se recompună, pentru că prejudecățile societății sunt uneori mai puternice decât nevoile omenești. E un roman care ne vorbește despre

iertare și iubire, o carte care pune în paginile ei, o lecție despre viață și acceptare. Dincolo de filonul psihologic al romanului, se observă rolul catharctic al literaturii. După o astfel de poveste, ne redescoperim, ne eliberăm, ne bucurăm de viață.

Mihaela RĂDULESCU

Coletul

De dimineață, la prima oră, am primit un colet voluminos. Din România. Inițial am crezut că e o greșeală. Nu am mai primit ceva de foarte multă vreme pentru că am evitat să-mi comand lucruri de pe internet. Preferam să mi le iau mai bine din magazine. I-am tot repetat curierului că nu am cum să fiu eu destinatarul. M-a privit îndelung, suspicios, apoi a încercat să mă convingă că e pentru mine. M-a întrebat dacă sunt Alice Renée Annie Marino și i-am confirmat că așa mă numesc. Mi-a cerut și cartea de identitate. Probabil că a crezut că nu sunt chiar cea care trebuia să intre în posesia coletului frumos împachetat în carton pânzat bleumarin, dacă tot susțineam că nu e pentru mine. I l-am arătat și când s-a convins că eu sunt, mi l-a pus în brațe ca și cum ar fi vrut să scape de mine cât mai repede cu putință. Greu. Cântărea destul de mult. Nu am întrebat cine mi l-a trimis. Aveam să citesc mai târziu. Oricum nu vedeam fără ochelari. Am intrat în curte. Am traversat aleea străjuită de tuia și am intrat în holul casei. L-am așezat pe o măsuță lângă cuier. Îl voi deschide spre seară. Aveam treabă în curte. Câteva roabe de lemne tăiate bucăți, care trebuiau stivuite în magazie, mă așteptau. Mi-am pus mănușile și am început să le încarc.

Mă gândeam: cine să-mi fi trimis mie ceva?! Sunt aici de mai bine de 10 ani. Nu am păstrat legătura cu nimeni din țară. Nu am corespondat cu nicio persoană, rude sau prieteni. M-am izolat pentru că am avut nevoie de vindecare. Aici nu mă deranjează nimeni și nimic. Am câțiva vecini care nu pun întrebări. Ne salutăm și din când în când ne întâlnim la micile agape de la sfârșitul săptămânii. Petrecem cu restul membrilor comunității într-o firească acceptare, fără să ne băgăm unii în viața altora. La început mi-a fost destul de greu să mă adaptez aici, dar cu timpul am început să cred că sunt unde trebuia. Mi-am impus să cred asta... Cel puțin pentru o vreme.

Cu gândul la toate astea, am reușit să termin de aranjat lemnele. Se anunțau temperaturi scăzute și în plus, curând avea să ningă. Așa că trebuia să-mi iau măsuri pentru ca iarna care se pregătea să vină, să nu mă ia prin surprindere. Aici, în munți, iernile sunt grele și lungi. Încep din noiembrie, alteori chiar din octombrie și țin până în aprilie. Anul ăsta iarna a început în ianuarie contrar așteptărilor. Încălzirea globală își face efectul și în țările nordice. Am închis ușa la magazie, am așezat roaba la locul ei și mănușile pe raftul din atelier lângă șevalet. M-am spălat pe mâini și mi-am pus un ibric cu apă pe plita din bucătărie. Am ieșit din nou. Trebuia să-mi hrănesc puicuțele și rațele. Pisicile se plimbau pe brâul de la casă. Le era foame și lor. Seara se lăsase cu perdeaua de stele, încet, peste colinele munților din depărtare. Am intrat în bucătărie, împiedicându-mă de

pisici. Le-am pus mâncare în boluri și după ce au terminat s-au așezat fiecare unde le era locul. Pe scaune și pe fotoliul de lângă șemineu.

Mi-am pregătit un ceai și mi-am amintit de colet. L-am adus din hol. L-am așezat pe colțarul din bucătărie. Am privit cu teamă, recunosc. Mi se părea o cutie a Pandorei. Simțeam că din clipa în care o voi deschide, lucrurile nu vor mai sta așa cum fuseseră. M-am tot învârtit în jurul lui. Nu apărea niciun nume al expeditorului, era doar adresa mea. Și numele meu. Destul de bizar pentru că în momentul în care trimiți colete prin serviciul de curierat e obligatoriu să se scrie numele expeditorului și un număr de telefon. M-am gândit că fuseseră scrise, dar curierul primise indicații clare ca la destinație să înlătore hârtia pe care apăreau informațiile astea despre expeditor. Pe cutie rămăsese jumătate din hârtia tipizată care conținea doar datele mele.

Oare făceam bine ?! Ceva îmi spunea că nu! Totuși curiozitatea mă împingea să-l deschid. Am folosit un cuter ca să rup învelitoarea. Era foarte tare. Îmi părea a fi dintr-un material rigid, dublat de ceva textil precum cel din care se fac corturile. Am reușit să străpung țesătura dură și am dat peste o cutie cu un capac albastru, dintr-un fel de catifea. Îmi tremurau mâinile. Dintr-o dată telefonul a spart liniștea tensionată în care mă aflam. Mi-a sărit inima din piept. Și așa plutea destulă tensiune în aer... Am răspuns și după mai multe alo-uri, am auzit de la celălalt capăt o voce hârâită care mi-a

umplut creierul de spaimă: „Ai primit coletul?” Am aruncat telefonul de ca și cum m-ar fi electrocutat. „Nu cred! Nu creeeed!” Am urlat și am început să-mi lovesc capul cu pumnii. „Nuuuuu, nuuuu, nuuuu!” urlam întruna. „Alice! Alice! Alice!” Mi-am auzit numele și m-am oprit brusc. De unde dracu venea vocea asta? O luam iar razna? „Lasă-mă în pace! Lasă-mă în pace!” am strigat cât de tare am putut! Dar numele meu se auzea pe repeat, ca și cum cineva îl înregistrase pe o bandă și acum îl pornise. Apoi aceeași voce: „Te rog, răspunde, te rooog!”

M-am oprit din nou. M-am uitat prin cameră. Nu era nimeni, doar eu și pisicile care se treziseră și ele și speriate mă priveau cu ochii cât cepele. M-am îndreptat spre masă și abia atunci mi-am dat seama că vocea venea din telefon. Îl aruncasem, dar nu îl și închisesem. Îmi era teamă să pun mâna pe el. Era ca și cum dacă l-aș fi atins m-aș fi lăsat dominată de o vietate din ghearele căreia nu aș mai fi scăpat niciodată. S-a mai auzit de vreo câteva ori alo-allo! și apoi s-a închis. Mi-am dus mâna la piept și am început să respir, parcă fusesem aruncată într-un pârau vijelios și neștiind să înot îmi ținusem respirația ca să nu înghit apă, să mă înece. Acum încercam să-mi revin la ritmul meu. „Doamneeee! Cum să fie el?! De ce el?! Nu se poate! Nu se poate!” am gândit cu voce tare. M-am așezat încet pe colțar. Timpul îmi părea dilatat. Totul se învârtea în jurul meu. Îmi simțeam capul greu, iar sunetele din jur deveneau tot mai estomplate. Am încercat să-mi limpezesc mintea, să mă gândesc la ce

aveam de făcut, dar gândurile mi se împleteau haotic. Începuse să mă cuprindă o stare de neliniște și panică. Capul mă durea îngrozitor. Într-un efort de a mă calma, am închis ochii și am respirat adânc. Nu-mi doream să am un episod cu vreun atac de panică.

Speram să fi scăpat definitiv de el și de trecut. Am încercat din greu să-mi regăsesc echilibrul, purtând o luptă cruntă cu mine și cu fantoma lui. În final, am învins, deși despărțirea de el mi-a sfâșiat sufletul în mii de bucăți dureroase care mi-au epuizat toată puterea emoțională. O parte din mine a fost îngropată odată cu depresia care m-a cuprins după despărțirea de el și a fost dusă departe, într-un loc întunecat, în mine, ca un fel de zălog. Am închis ușa și am crezut că totul va rămâne acolo. Am crezut că, astfel, totul se va liniști și voi putea trăi în pace. Dar nu e așa... nu va fi niciodată! Umbrele trecutului mă urmăresc la fiecare pas, iar liniștea pe care o căutam, s-a transformat într-un ecou surd al unor promisiuni spulberate. Pășesc în fiecare zi prin labirintul vieții, cu inima grea și sufletul sfâșiat de regrete. Nu există alinare, nu există scăpare. Durerea își face loc în fiecare colț al minții mele, transformând speranța în deznădejde. În noaptea eternă care mă înconjoară, singura lumină este cea a amintirilor dureroase, strălucind slab, doar pentru a-mi aminti că pacea pe care o caut este la fel de intangibilă ca un vis.

Am reușit să supraviețuiesc... până acum! Cum dracu a dat de mine?! Nu am lăsat niciun indiciu, nu am trimis nimic nimănui, nu am păstrat legătura cu nimeni

din țară. E absurd! Nu mai înțeleg nimic! De unde are numărul meu de telefon?! Nimeni nu-l știe din cei ce mi-au fost apropiați! Aici am altă viață. Azi sunt altcineva.

Mi-am lăsat capul să se odihnească în palme și am început să plâng. În hohote! Lacrimile curgeau neîncetat, eliberându-mă (aparent) de povara grea a amintirilor și a durerii pe care crezusem că o uitasem. În acel moment de vulnerabilitate, am realizat cât de mult am suferit și cât de multă putere mi-a trebuit să ajung până aici. Fiecare lacrimă părea să spele câte un strat din tristețea care mă apăsa. În liniștea camerei, singurul sunet era al suspinelor mele, un ecou al tuturor emoțiilor reprimite de-a lungul timpului. După ce lacrimile s-au oprit, am simțit cum încep să mă liniștesc, iar gândurile își găseau încetul cu încetul ordinea. Știam că, după această furtună, urma să găsesc forța de a merge mai departe. Mi se mai întâmplase de multe ori! După momente de cădere, urmau altele de ridicare. Trebuie să fac ceva. Trebuie să fac ceva urgent!, mi-am spus. Viața mea se schimbase cu 360°. Iarăși! Ar fi trebuit să rămână acolo unde îl lăsasem. Ar fi trebuit să mă lase exact aici, fără să-i mai pese de mine. Eu așa am procedat. Nu aș fi putut accepta din nou să fiu controlată sau suspectată. Nu încă o dată. Nu mai dau socoteală nimănui și nu vreau să mă supun nimănui. Dacă cineva nu are încredere în mine, nu mă justific, nu aduc argumente sau explicații. Sunt foarte directă, spun mereu ceea ce gândesc, fără ocolișuri. Sunt tranșantă și aștept să fiu

tratată la fel. În momentul în care cineva se îndoiește de mine și nu mi-o spune deschis, în momentul în care încep acuzațiile, mă cuprinde furia.

Așa fusese cu el. Nici nu-i mai pot pronunța numele. Deocamdată... Dacă atunci nu a reușit să înțeleagă că eu l-am iubit doar pe el, nebunește, nu puteam să încep cu disculpări, pentru că nu aveam nicio vină că el nu mă credea. Eu sunt (de cele mai multe ori) sinceră și (aproape) corectă. Dacă greșesc, recunosc, spun, îmi cer iertare. Nu sunt perfectă. Am momentele mele de slăbiciune, de vulnerabilitate, însă spun mereu ce simt și ce gândesc. Nu încurc sentimentele, nu încurc relațiile. Prietenia e prietenie, iubirea e iubire, afacerile sunt afaceri.

Nu-mi mai ardea să deschid cutia. Îmi venea să o arunc direct pe foc, cu orice se afla acolo, numai că o nevoie acută de a ști, mai puternică decât dorința de a o distruge, m-a determinat să-i ridic capacul. Ceva din mine mă făcea să vreau să știu. Brusc în fața ochilor au apărut două caiete așezate unul peste altul: unul-roșu, celălalt-albastru. Primul era ponosit, celălalt avea un luciu, de ca și cum ar fi fost lustruit intenționat, ca să atragă atenția. Cu ani în urmă nu-mi găsisem un caiet în care scrisesem despre ceea ce trăisem alături de el. Fusese un fel de jurnal. Acum îl vedeam aici. Nu înțelesesem ce făcusem cu el. Crezusem că-l pierdusem printre bagaje când mă mutasem. Ar fi putut fi posibil. Cu greu am acceptat atunci. O bună bucată de timp, mi-a rămas gândul la caietul ăsta, dar apoi am uitat. Totuși nu

pricepeam cum de ajunsese la el?! L-am deschis. Exact între copertă și prima filă se afla un plic pe care scria *Alice*. Numele meu. L-am dezlipit (era prins cu o bandă adezivă de copertă) și l-am desfăcut. Cu greu m-am stăpânit tentației de a-l face bucățele. Eram furioasă. Nu mai avusesem de mult ieșiri de astea. Acum mă controlam cu greu. Îmi venea să sfâșii orice avea legătură cu el. Din plic am scos o coală. Erau înșirate cuvinte scrise de mână. Nu erau scrise de el. Am uitat multe, dar nu și scrisul lui. Și nici parfumul lui. Știu că nici el nu a putut uita parfumul meu de violete.

(Îmi amintesc că de fiecare dată când intram în cameră, și el era acolo, aroma de violete îl electriza parcă, iar momentele petrecute împreună, discuțiile lungi în nopțile târzii deveneau clipe infinite de trăiri pline de pasiune și de tulburare. Privirea lui se pierdea în depărtări, ca și cum ar fi căutat în clipele trăite cu mine, înțelesuri nerostite. Mă întrebam adesea dacă regretul se ascundea în colțurile ochilor săi sau rămânea doar amintirea parfumului meu care îl făcea să se gândească la ceea ce am fost și ceea ce am fi putut deveni. Acel miros delicat de violete avusese pentru o vreme, pentru mine, rolul unui afrodisiac prin care atrăgeam umbrele trecutului. Era un pod invizibil, construit din amintiri și dorințe neîmplinite. Îmi amintesc cum mă privea, cum îmi atingea încheieturile mâinilor, impregnate cu esența florilor de violete, și cum își închidea ochii, lăsându-se purtat de valul acelor sentimente de demult. Parfumul acela devenise un fel de cod secret între noi, un mod de a